MARGUERITA BRYANT

ETT VAGAT GIFTERMÅL

TILL SVENSKA AV M. ISBERG.

— Nej, gud bevare mig väl, utbrast Driscoll rysande. Dit skulle jag inte ge mig in, om jag också finge tiotusen blankt. Jag strövadebara omkring i trakten, och så mötte jag henne. En tröst har vi då, Bennet — om hon stannar där, slutar det snart illa för henne.

Bennett skrattade på sitt obehagliga sätt.

— Låt oss hoppas det för din skull, min vän. Ja, de vet hur vår överenskommelse lyder. Jag fortfar att ha lika dåligt minne vad den där entreprenadhistorien beträffar och i andra saker, så länge du betalar mig regelbundet. Jag har ingenting att göra med din uppgörelse med Hales, men jag vill inte vara i dina kläder, då han får höra talas om det här giftermålet. God morgon. Glöm inte, att jag väntar resten om en vecka.

— Jag kan inte göra underverk, Bennett, sade Driscoll i nästan bönfallande ton.

— Inte det? Det var tråkigt för dig.

Med en kort nick gick han sin väg.

Driscoll gick och lade sig igen. Klockan var bara ett på dagen, och hade inte något särskilt att stiga upp för.

Han låg och genomgick i tankarna det otrevliga samtal han nyss haft. Bennet hade helt enkelt kommit och väckt honom. Han var sådan, tänkte Driscoll. Han hade inte alls något sätt.

— Och inte ett spår till hjärta heller. Hård som flinta. Jag måste gå till den där morska göken Choate igen. Ensriktig älyngel! Mycket värre än fadern. Att tänka sig att vid mina år behöva gå och tigga en sådan tillpojkaker om några tusenlappar. Fy tusan!

Han formodade, att hon varit yttertigt svårsalt på pengar, innan hon sålunat förmå sig till det hon gjort. Eftersom hon val inte hade något annat än det Herron gav henne, räcke hon nog inte bil till stor nytta. Driscoll undrade varifrån han skulle få medel att fortfarande föra det bekvämlighetsliv han ansåg, att han i sin ställning hade rättighet till. Om det hände Herron något, skulle han bli tvungen att leva på vad Herron möjligen kunde ha testamenterat honom, och gubben Choate hade inte velat låta locka ut sig hur mycket det var.

Om änkan dog — men därtill var det läte stora utsikter, ty hon hade sett frisk och stark ut — ja, då... kunde ju något hända henne.

I så fall skulle Herren nog inte göra om experimentet. Då skulle han nog uppgiva fältet.

Driscoll stirrade upp i det långt ifrån hela taket och flyttade blicken från spricka till spricka, som om han spårade sällsamma möjligheter i underliga hieroglyfer.

Då nu Herron gift sig för att vara pedig mot honom, skulle han säkert inte utsätta sig för någon risk i onödan. Det var det otrevliga resultat kartill Driscoll kom, och han suckade tungt.

Driscoll var en underlig blandning. Han var ytterligt lat och maklig och bekväm av sig och ofantligt självisk, men han hade ett jämnt lynne och var inte maktig några häftiga eller djupa känslor. Fruktan var det enda han kunde kanna genomt. Han var verkligt feg, då det gällde hans egen säkerhet. Tanken att undvara de materiella nöjen och den bekvämlighet han ansåg sig behöva för att kunna leva fylde honom med fasa. Det var något, varemot han kämpat hela sitt liv.

Han var så självisk, att han för länge sedan upphört att ha några rättsbegreepp. "Det är min enda plikt i livet at skaffa mig pengar och en hyglig tillvaro" — Så lydde hans trosbekännelse, enkel och osminkad.

Förhållanden och omständigheter hade inte varit honom gunstiga i denna del, men han hade aldrig dragit sigför at med alla medel vända och tumma på dem för att få vad han ville ha.

Nu stod han emellertid inför något, som han inte kunde fatta, hur han skulle kunna vända till sin egen fördel. Tanken på vad procentarfirman Lewis Hales & Co. skulle säga, då de fingo reda på detta olycksaliga giftermål, hade nu i flera dagar förgiftat hans tillvaro och fördärvat alla små nöjen för honom. Men då han tänkte på Bennett och Hales, fick han klart för sig, att han var mycket rädd are för den förre än för den senare.

Varför han hade varit så dum, att han berätat något för Bennett? Det var en olycklig vana han hade att aldrig kunna bevara en hemlighet inför en vän eller visa sig kort mot honom. Han var, sade han sig, av naturen öppen och ärlig, och det var naturligtvis det, som gjort livet så svårt för honom.

Han visste vad Bennet hade för sig i Irland, men han visste, att det slukade mycket pengar och att det var han, som fick betala kalaset. Det var som att kasta pengar i en sjö.

Men Bennett måste tillfredställas. Driscoll steg slutligen upp. Han måste gå ut och skaffa medel.

Han gjorde omsorgsfullt toalett och njöt av sysselsättningen. Det var inte av brist på intresse för saken, som han var så smaklöst klädd. Det var helt enkelt för att han hade så dålig smak. Hans kläder voro av god kvalitet.

Han såg ut genom fönstret för att se hurudant väder det var, innan han bestämde sig för vilken kostym han skulle taga. Det var en vacker, mild vårdag, och den var han tvungen att förspilla på att gå till Choate. Han suckade om igen.

Driscoll avskydde inte folk. Han tyckte bara litet sämre om somliga än om andra. Den person han denna morgon tyckte sämst om var den kvinna, som haft oförskämdheten att gifta sig med hans släkting Stephen Herron.

VII

DORA I LANDSFLYKT.

"Kära Stephan.

Det låter förtroligt, men det brukas visst så, tror jag. Bournemouth anser sig ha monopol på solsken. Det säger ingenting om sitt monopol på blåsväder. Men om man söker noga gör kol på alla hattar. Om havet kan man finna skydd för de sydvästliga vindar, som prövar tålamodet och gör kol på alla mh mh mh mh mhmh inte vore så lockande, kunde man stanna i parken, som är mycket vacker och har mycket att bjuda på. Det har inte stranden, och ändå kan jag inte hålla mig därifrån. Havet har inte blivit mindre imponerande.

Bournemouth är en befolkat av lidel sysslolösa människor. Jag har aldrig känt mig så obetydlig och oförhållig som igår, då jag långsamt promenerade omkring och tittade i butiksfönstren och två kvinnor skyndade förbi mig med brådskande steg och jag hörde den ena säga: "Är det inte rysligt, att se alla de här badgästerna, som bara är här för att döda dan dess, och ändå vill jag inte gå tillen".

Jag har känt mig skyldig allt sedöda tiden utan tvärtom. Jag vill att tiden ska räcka i det oändliga, och jag vill leva, tills jag blir gammal och grå.

Min kammarjungfru är en paria. Det sätt säga att jag är omhändertagen, blir på ett taktfullt sätt underrätt om vad jag ska sätta på mig och när det är tid att gå ned och äta. Ibland kommer hon mer mig ut på promenad och håller sig då ett steg bakom mig, så att jag måste vrida på huvudet för att kunna föra konversation.

Det finns alla sorters människor på hotellet. På ena sidan om mitt bord sitter ett sällskap, som dinerar i knäbyxor och jumpers. At andra sidan vänder jag ryggen — jag är inte ännu härdad mot herrar i sällskapsdräkt.

Jag far franska lektioner. Det är rätt tankeansträngande, men jag tycker, att fru Herron bör kunna franska. För resten vem vet, kanske jag kommer att fara utomlands en vacker dag. Tills vidare är emellertid detta ställe lika nytt för mig, som Frankrike skulle vara.

Jag har mycket noga beräknat mina inkomster och behöver inte vända mig till procentare eller advokaten Choate.

De övriga gästerna på hotellet tar mig visst för en ung änka, som ser sig om efter en ny man. Det kan de ju få roa sig med, då de äro nyfikna, eller hur? Jag avskyr nyfikenhet. Det är så tarvligt.

Jag hoppas att Charles' narciser äro utslagna nu. Jag tror inte, att Mathew kan se skillnaden mellan en narciss och en lärka, så jag hoppas fru Grant kan jag skriva själv, så ingenting i samband med honom. Till jag ska inte besvära dig med några hälsningar till henne. Om du någonsin går ned i trädgården, kan du se efter, om de där blommorna, som herr Scott kallar anemoner, verkligen ändå inte veta. Du skriver väl inte tänker gå till, fast det får jag väl till mig, tänker jag. Jag glömde, att överenskommelsen bara gällde den ena parten.

Det gör mig ont att höra, att advokaten Choate är så dålig. Fru Ferris låter orolig. Hon skulle komma ned hit, om jag inte vore så självisk och tramhöll: för det första att det blåser så kallt — alldeles sant — för det andra att hotellet är överfullt — nästan sant — för det tredje att jag kanske snart far härifrån — inte sant alls. Jag kan helt enkelt inte fara, för jag hittar inte i tidtabellen och har ingen Charles till hands, som kan hjälpa mig, och jag avskyr att be främmande människor om tjänster. Jag vågar inte vända mig till Mason (min kammarjungfru), för då skulle hon få låg tanke om mig, just som jag lyckats bibrigna henne den tron, att jag är mycket intelligent och vaken. En vacker dag ska jag gå in på stationen och höra mig för och resa hem utan vidare. Men jag lovar att underrätta dig ett halvt dygn i förväg, som overenskommelsen lydde. Bli inte rädd, jag måste sluta min kurs i franska först.

Din tillgivna
Dora Herron.

En vecka efter sedan denna epistel avsänts fick Dora bud upp till sig, att hennes chaufför bad att få tala med henne.

Hon sade, att hon hade inte sagen chaufför.

— Han säger, att han kommer från Moor End och skulle ha varit här förr, om man inte åkt vilse, sade vaktmästaren i vårdnadsfull ton.

Dora gick ned.

Utanför porten stod en elegant automobil, och chauffören — en äldre man — förde handen till mössan.

— Jag har med mig ett brev, sade han och räckte henne det. Herr Herron sa, att han skrev och förklarade saken.

Dora läste brevet, där hon stod i porten omgiven av nyfikna. Hon rodnade, under det hon läste, och tänkte hur hon kunde hålla en gång till för att återvinna fattningen och lägga handen på den barnsliga förtjusning hon kände.

Herron skrev:

Britton, som kommer med det här, är mycket bättre än någon tidtabell, och det är mycket behagligare att fardas i bil än på tåg. Du behöver bara säga honom vart du vill fara, så för han dig dit, utan att du behöver ansträngna din hjärna. Jag kan tyvärr inte undvara Charles för ögonblicket. Jag hoppas du tycker om bilen. Det är ett bra märke och chauffören är välrekommenderad. Omkostnaderna för bil och chaufför behöver du inte bekymra mig med. De inga i fru Herrons apanage. Im ska fa se, att Mason vänjat sig en bil. Hon blir dubbelt så vördnadsfull nu, sanna mina ord.

Narcisserna är fullt utslagna, försäkra Charles mig.

Din tillgivne
Stephen Herron."

Det var det första brev hon fått från honom.

Hon såg på bilen och såg på Britton, som satt i giv akt.

— Jag tror att — att det finns ett garage här, började hon.

— Kanske jag får visa bilen riktigt, innan jag ställer in den? sade Britton och steg ned och började förevisningen.

Dora undersökte noga och med stort intresse alla de små behändiga anordningarna för diverse bruk: det elektriska ljuset, fickor och fack, lunchbordet m. m. och hoppades bara, att hon inte alltför tydligt lade sin hanförelse i dagen.

Hennes egen bil! Att få fara vart hon ville, när hon ville och hur hon ville! Så förtjusande!

Askådarna i porten voro också djupt intresserade. De uppfattade hastigt nog sammanhanget. Vare sig fru Herron var änka eller inte, hade hon fått en bil i present helt ovantat. Själv kunde hon inte ha köpt sig den, för då skulle hon inte ha blivit så förvånad. Och för resten skulle hon än varit tvungen att fara millionär för att kunna skaffa sig den. Hon hade gjort närmare bekantskap med ett ungt par på hotellet, och deni tillkallade hon, för att de skulle beundra hennes nya skatt, vilket de även villigt gjorde.

(Forts.)

Från kojan vid skogstjärnen.

Gubben Vinter, som i regel brukar komma ganska tidigt och även med skärpa, har av en eller annan orsak sovit över sig det föreskedde året. Ty vi varken sågo eller kände något av honom förr än efter nyåret. Vi "klickar" ju ej men det är så märkvärdigt. Man nu ha vi fått både kalit och även en del sno, så att de som se arbete i timmerskogen ha fått lite att göra.

Julen i skogskojan var just lik alla andra dagar, det vill säga vad vederleken beträffade. Kvicksilvret i termometern höll sig vid frypunkten och på himlen seglade stora mörka moln men det kändes trisk och angenämt att vara ute i det fria. Dagen föredoppare dan kom en del av vara gradnar hit och hälsa på även en del från Erickson kom upp i "bil" för att se och höra huru vi hade det. På juldftons förmiddagen kom Bin McDonald upp från Minneapolis för att giva mig ett par kalenjsar, så att jag skulle kunna hålla reda på tiden under det kommande året och i hans sällskap var Gust. Petterson från Småland. På eftermiddagen kom Nils Bergström åkande. Han ville att vi skulle följa honom hem för "supper", vilket vi ju naturligtvis också gjorde. Klockan två på julmorgon skjutsade han hem oss. På vägen hem tittade vi in till en granne, som varit till Erickson och hämtat vår post. Han svor ju över att så där bli störd i sin ljuva sömn, men då han nu var väckt var det ju ingen annan råd än att komma ut med posten, en stor "box" full, och samtidigt även önska oss God Jul. Komna till vårt "shanty" for Nils hem igen och mor och jag fingo brått med att titta i "boxen" för att se vad den inne höll. Där var tidningar, paketer, brev och julkort från Sverige, England, U. S. A. och från Canadas alla hörn och kanter. Så innan vi hade sett över allt sammans och började tänka på att det var tid att sova en stund innan det dagades, så var klockan otte-dags. Vi hade, vad man kallar en lätt "bräck-fäst", kröp till kojs och sov tills vi vaknade igen. Vi hade just ej mer än hunnit upp förr än det kom ett helt lass med julframmande. Strax efter middag kom det flera, ända ned från Hilltorp. Mera paketer innehållande julklappar. När kvällen kom vände alla hemåt igen med undantag av en dotter-dotter, som stannade hos oss för sin skolsemester. Så var julen 1928 tilländalupen och är nu ett minne blott, men ett trevligt sådant, som man. Efter nyåret ha vi fått både sno och kallt arbete i skogen så tant fort och allting börjar vara likt en charensisk vinter igen.

"Garanti för 'Money Back' i varje säck."

Robin Hood FLOUR

Gör brödet vitare och lättare än vad Ni får genom andra mjölsorter.

Kåsörens dilemma.

Små, små ord av kärlek ....

Svensken är beskriven som en i allmänhet lugn, stan sävlig, stillsam och tillbakadragen typ. Kanske det kanske. Utom då han tömt en eller annan Drewry's Stout eller stjälpt i sig ett lerkruk utmärkt gott — hm — canadensiskt vin.

De blåa ögonen skina det lingula häret ställer sig på ända, rörelser och gester få en ledighet som skulle komma en fransman att gråta av avundsjuka. Hans tungas band lossas och han utvecklar en vältalighet, som utan tve kan skulle gjort honom till folkledare under franska revolutionens tid, evad det nu gäller att övertyga sin omgivning om sin engelska härkomst eller att med en osviklig säkerhet dela ut världsvana, små reminiscenser från Hans uppträdande bar vittne om en order till kyparen på svenskkafeet. Brattrestaurangerna i Stockholm, och med en skrattretande min låter han den obefintliga monokeln slappt falla från ögat. Hans humor flödar i mer eller mindre kvicka vitsar åt vilka han själv naturligtvis har enastående roligt. För intresserade åhörare ger han så en detaljerad skildring av diverse äventyr, finanser och kolossala framtidsmöjligheter, tills han plötsligt känner säkerheten försvinna allteftersom rummets lampor, bord och stolar börja antaga naturlig form, färg och läge. Hans vitalitet tar sig andra uttryck och i ett nu erinrar han sig sina gamla förfäder, vikingarna. Bärsärkaraseriet griper honom och han går till envig och strandhugg. Att vapnet har formen av ett löskokt ägg, som slungas eller knäckes i huvudet på en intet ont anande person, som i lugn och ro förtär ett par smörgåsar och sitter försjunken i meditationer över diskussionsproblemen i S. C. T. i S. O. Fospalt, det må vittacka de goda gudarna för. "Man tar vad man haver", heter det.

Vagnsbiljerna — en svensk man super nämligen aldrig ensam — vår vikingablod ännu icke rakat i samma, gor en rond bland kafeets övriga gäster. Man är charmant. Man har väl fått uppfostran. Man er velan bekant med varenda skönhet på kungl. svenska huvudstadens alla restauranger. Man snackar velan engelska, som om man vore född i de här lande, vett ja... Man står velan för en gallon vin, på femton minuter i en portgång — du vet. — Kaog har man ju inte förstärru, men en kan velan låna hep te' en kaffe och nä'ra macker, va."

Kåsören, som är en liten olyd gosse och som inte alls fått en sån där fin uppfostran som den charmante unge man, som nedlåter sig att strö några pärlor ....

Tyst och förströdd går han tillbaka till redaktionen och söker samla sig för den uppgift, chefsred. behagat framlägga:

Redaktionellt: Kulturströmningar bland svensk-canadensarna.

— — —

Atskilliga timmar senare. Alla svenska och canadensiska tidningar som finnes på redaktionen ligga kringströdda på golvet. Alla kälkkriller äro genomgångna. Med förtvivlan avspeglad i sitt ansikte bossar kåsören på sin 46 cigarett för kvällen. Papperet ligger fortfarande blankt framför honom. Plötsligt rafsar pennan och när chefsred. stiger in på morgonen läser han:

Femton timmars "idoloösande. Se här! Hoppas det duger!

Snart tråd Kulturströmma hortugts [illegible] som immundigande av ett halvt tusen pilsner. Skulle den icke snart riktigt sa försök med att mandes [illegible] från fem kockar från vinhus och [illegible] Resultat gatan [illegible] Otaliga [illegible] fråt hellre [illegible] kaffas på begrän.

KÅVE.

Idrottsnytt.

Kort om sport.

Amatörfrågan är i våra dagar mera brännande än någonsin. Under idrottsriksdagen var den föremål för diskussion, som dock inte gav några nya synpunkter på frågan. Intet verkligt förslag till dess lösning framkom, och man var lika klok före som efter diskussionen.

Då och då diskuteras amatörproblemet i spalterna, och D. N. har tydligen "rätt in" för bestämmelserna avskaffande. Mr. Jones anför några ord, uttalade av Danska idrottsförbundets president: "Låt det bara finnas en kategori, nämligen *idrottsman*. Då vet man var man har dem. Om Johannes Jacobsen fått 10 kr. utöver sina vanliga utgifter eller om Arne Borg eller Nurmi fått 1.000 dollar för en tävling, så vet man att det är årligt förtjänta pengar" och han finner det befriande att höra så mycket sunt förstånd.

St. D. är av en motsatt uppfattning och anser det högst olyckligt, om man toge sig för att avskaffa amatörbestämmelserna:

"Redan nu har man ju sett mer än ett exempel på, hur efterfrågade idrottsmän använt rena utpressningsmetoder för att skaffa sig förtjänst på sitt deltagande i idrottstävlingar. Skulle nu alla band lösas, bleve det än värre, och vi skulle få en ny och långt ifrån önskvärd samhällsklass: av ynglingar och unga män, som försummade all utbildning, allt allvarligt arbete, och nödtoftigt hankade sig fram på de förtjänster, som idrotten kunde giva dem så länge de hade något värde. Den moraliska försumpningen skola vi icke tala om."

Däri ligger just faran: många idrottsmän skulle låta idrotten gå före arbetet (vilket redan nu torde vara fallet på många håll). Det hela bleve en maskerad amatörism, som i stället för upphöjande skulle verka försumpande på idrottsmoralen.

Amatörproblemet är allvarligt, och det löses inte i en handvändning. Det tål att begrundas både en och två gånger. Allra minst löser man det genom att avskaffa amatörbestämmelserna. Idrotten måste leva sitt naturliga liv, om den skall bli samhället och det upväxande släktet till nytta. Man måste utgå ifrån, att "idrottens innersta, och ursprungliga ändamål är att vara en rekreation och att skapa hälsa och livskraft för det daeliga arbetet, och att den icke skall vara något självändamål.

Professionalismen skulle aldrig kunna genomföras här i landet med vårt låga befolkningstal och landets stora utsträckning. Ingen vill förneka, att de nuvarande amatörbestämmelserna äro ohållbara och otidsenliga. De måste revideras, om de skola svara mot en ny tids förhållanden och krav, men ej avskaffas.

"Den moderna representationsidrotten ställer ofta sådana krav på den enskilde idrottsmannen, skriver St. D., att en ersättning för *faktiska förluster* i samband med någon viktig landskamp m. d. är icke blott skälig, utan nödvändig. På denna punkt behöva amatörreglerna byggas på, men i övrigt äro de i stort sett bra i sin nuvarande form och tarva inge väsentliga förändringar. Men sedan gäller det att hålla på reglerna, om det skall bli någon effektiv hämning av det halvprofessionella smugandet. Och framför allt gäller detta ledarna själva, vilkas allsköpligheet och tusenande på ipdets vegar icke utan bidragit till jagt [illegible] av [illegible] för de lägre, som skola hålla sporten ren och sund."

Låt vår idrott vara och förbli, vad den är: en sport till glädje, förnöjelse och nytta för fria människor.

Kroppskulturen har framgångsrikt förbättrat folkhälsan genom bad, gymnastik och idrott, heter det i en rapport om sjukdomsförhållanden och hygien under det nyss tilländalupna året. Det är *den* kroppskulturen, den sunda kroppskulturen, som är ett lands hälsa, heder och styrka.

Arne Borg sätter nytt rekord.

Sidney, Australien. Arne Borg lyckades häromdagen förbättra sitt gamla rekord på en engelsk mil vid stora simtävlingen i Manly, Nya Syd-Wales. Tiden noterades till 21 min. 6.8 sek. Det gamla rekordet var 21 min. 40.3 sek. och sattes den 12 aug. 1925 i Göteborg.

Läkarespalten.

Hälsoråd från The Canadian Medical Association.

Motion och vila.

Särskilt under vintermånaderna tycks det vara nödvändigt att påminna många människor om nyttan och betydelsen av dagliga kroppsövningar. Motion stärker musklerna, däribland också hjärtat, vårt förnämsta muskelorgan. Kroppsövning bidrager att göra andhämtningen djupare, att producera mera värme i kroppen, att öka transpirationen eller den normala svettningen och slutligen också att utveckla hjärnans nervcentra.

Om födan, vi intaga, skall bliva ordentligt smält och dess näringsvärden komma kroppen till godo på ett rätt sätt, är det nödvändigt att vi motionera. Likaså behöva vi kroppsövning för att hålla mage och njurar i kondition. Som en god regel kunna vi gott uppställa ett varje individ bör motionera till svettning åtminstone en gång om dagen. Vi borde gå mera i st. för att åka vid alla tillfällen, utöva någon slags sport och fördela övningarna till alla dagar i veckan och icke som nu ofta sker, samla allt till lördagen.

Å andra sidan böra vi icke glömma, att vi hava behov av vila. Kanske att antalet vilobehövande är större än antalet av dem som behöva motion. Barn tarva som bekant ganska mycket vila eller frihet från ogentlig verksamhet ävensom flera timmars sömn för att de skola växa och utvecklas. Den vuxne behöver också vila för att reparera det dagliga livets många vedermödors nötning på kroppsmaskineriet och för att kunna möta en ny dag med förnyade krafter. Vi utföra dagligen så många handlingar, som icke äro av någon större betydelse och som endast äro tydlia bevis för att vi icke kunna hålla oss stilla och njuta av en nytig avkoppling och vila.

Vi böra komma ihåg, att i det stora hela vår hälsa beror på oss själva och vårt eget intresse att hålla den vid makt. Önska vi vara friska och starka måste vi också vidtaga och ålägga oss de ansträngningar för att få den erforderliga motion, som behöves. Vi böra söka inrätta vårt levnadssätt så att vi komma i åtnjutande av tillräcklig vila och sömn. Underlåtenhet härvidlag betyder svagare hälsa om icke fullständig sjukdom. Det betyder mera oro och bekymmer och mindre lycka och tillfredsställelse. Hälsan är värd dessa ansträngningar och det tillkommer oss själva att göra dem.

Alla förfrågningar rörande hälsovård hovvarna i personligt brev om si tillskriver Canadian Medical Association, 18 College street, Toronto, Ont.

MACDONALD'S Fine Cut

Den bästa tobaken för den som sullar sina egna cigaretter.

Men varje tobakspaket ZIG-ZAG cigarettpapper fritt.

Samla på de illustrerade korten.

15¢